

Sygn. akt: I C 734/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mirosława Dykier - Ginter
Protokolant:	pracownik biurowy Marta Bzowska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S. A. z siedzibą w S.

przeciwko **Ż. C.**

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) S. A. z siedzibą w S. na rzecz pozwanej **Ż. C.** kwotę 287 zł (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

I C 734/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedziba w S. do Sądu Rejonowego (...) wniósł przeciwko pozwanej Ż. C. o zapłatę kwoty 829,50 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnianie od dnia 20 marca 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona kwota stanowi należność z tytułu zapłaty za dostarczony na podstawie umowy sprzedaży z dnia 9 grudnia 2016 roku pozwanej węgiel, za który pozwana nie zapłaciła. Powód wywodził, iż dostawa została potwierdzona wystawioną przez powoda fakturą z terminem płatności w dniu 9 grudnia 2016 roku. W treści faktur powód błędnie wskazał sposób zapłaty w postaci pobrania, albowiem dostarczenie pozwanej materiału opałowego odbyło się bez dodatkowych usług. W treści faktury wskazany jednak został również numer konta, na które – zdaniem powoda - pozwana powinna dokonać płatności. Mimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała należności.

W dniu 4 maja 2017 roku Referendarz Sądowy w(...)na tej podstawie wydał w sprawie (...) nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Od tego nakazu pozwana – w ustawowym terminie - złożyła sprzeciw. W uzasadnieniu sprzeciwu poznana wskazała, że uregulowała należność za dostarczony towar w sposób zgodny z teścia faktury – pieniądze przekazane zostały kierowcy, który dostarczył węgiel. Pozwana zakwestionowała stanowisko powoda dotyczące ustalenia innej formy płatności niż wynikająca z faktury, w szczególności w formie zapłaty na rachunek bankowy.

Na rozprawie w dniu 26 października 2007 roku dodatkowo powołała się na obowiązujące u powoda, a wynikające z opublikowanego w Internecie regulaminu, sposoby płatności.

W sprzeciwie powódka podniosła również zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego (...). Uwzględniając ten zarzut, postanowienie z dnia 23 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy (...), stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Czuchowie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Realizując zamówienie pozwanej Ż. C. z dnia 9 grudnia 2016 roku powód (...) S.A. z siedzibą w S. dostarczył pod adres C. ul. (...) węgiel – po 0,5 tony iskry czerwonej i iskry wesołej.

(bezsporne)

W związku z dostawą powód wystawił fakturę nr (...) z dnia 9 grudnia 2016 roku na kwotę 829,51 zł brutto. W treści faktury powód przy adnotacji „sposób płatności” wpisał „pobranie” przy adnotacji „termin” umieścił zapis: „09-12-2016”, a poniżej tych wpisów umieścił zapis „Bank (...) w T.” oraz „nr konta” przy którym wpisał numer.

(bezsporne, nadto faktura i jej wydruk k. 16 i 57)

Powód zlecił dostawę przewoźnikowi (...) S.A. do realizacji od 9 grudnia 2016 roku do 12 grudnia 2016 roku.

(dowód: zrzuty z ekranu listy przesyłek k. 20)

Materiał opałowy przywieziony został w dniu 12 grudnia 2016 roku – zgodnie z umową - do miejsca zamieszkania rodziców pozwanej. Przy dostawie kierowca wręczył matce pozwanej fakturę wystawioną przez powoda, którą jako odbiorca podpisała oraz dokument dostawy. Drugi egzemplarz faktury podpisany również przez matkę pozwanej został zabrany przez kierowcę. Matka pozwanej poświadczyła również realizację dostawy na dokumentach przewozowych.

(dowód: zeznania świadka G. P. (1) na rozprawie w dniu w 26 października 2017 roku w okresie od 00:11:52 do 00:16:58 – porównaj protokół k. 59v-60 oraz przesłuchanie pozwanej w charakterze strony na rozprawie w dniu w 26 października 2017 roku w okresie od 00:17:42 do 00:26:29 – porównaj protokół k. 60 - 60v , faktura podpisana przez matkę pozwanej k. 57, dokument dostawy k. 58, kopia potwierdzenia dostawy k. 21).

Pozwana przekazała na konto córki, która mieszka z rodzicami pozwanej kwotę 850 zł na zakup węgla. Matka pozwanej przy dostawie uregulowała należność do rąk kierowcy pojazdu, który przywiózł węgiel.

(dowód: zeznania świadka G. P. (1) na rozprawie w dniu w 26 października 2017 roku w okresie od 00:11:52 do 00:16:58 – porównaj protokół k. 59v-60 oraz przesłuchanie pozwanej w charakterze strony na rozprawie w dniu w 26 października 2017 roku w okresie od 00:17:42 do 00:26:29 – porównaj protokół k. 60-60v, faktura podpisana przez matkę pozwanej k. 57, potwierdzenie przelewu k. 54)

W dniu 10 marca 2017 roku powód zwrócił się do przewoźnika (...) S.A. drogą e- mailową z zapytaniem dotyczącym realizacji dostawy na rzecz pozwanej oraz uregulowania przez nią należności. W odpowiedzi na to zapytanie przewoźnik udzielił informacji, iż do przesyłki zrealizowanej na rzecz pozwanej nie było pobrania oraz przesłał skan dokumentu przewozu.

(dowód: zrzuty z ekranów korespondencji e-mail k .19-23)

Pismem z dnia 27 marca 2017 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 829,51zł.

(dowód wezwania do zapłaty k. 17 oraz informacja o doręczeniu k. 18)

Spełnienie świadczenia za pobraniem przewidziane jest w regulaminie opublikowanym przez powoda w I. jako jedna z form zapłaty za towar .

(dowód: wydruk regulaminu k. 55)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że pozwana zawarła z powodem umowę dotyczącą zakupu opału oraz, że powód poprzez przewoźnika dostarczył pozwanej zamówiony węgiel. Spornym pozostawała natomiast kwestia wywiązania się przez pozwaną z zapłaty za zakupiony towar. Pozwana twierdziła bowiem, iż należność została w całości uregulowana, w sposób uzgodniony przez strony i wskazany w treści wystawionej przez powoda faktury – poprzez pobranie przez osobę dostarczającą towar. Zgodnie z ogólnymi zasadami dowodzenia okoliczności te w niniejszym procesie wykazać winna pozwana.

Przepis art. 6 k.c. stanowi bowiem, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podkreślić należy, iż ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecniczą obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia ocenę, iż pozwana sprostowała ciężącemu na niej obowiązkowi wykazania spełnienia swojego świadczenia.

Powódka wywodziła, iż realizacja zapłaty za dostarczenie towaru nastąpiła poprzez wręczenie całej należnej kwoty przez jej matkę do rąk osoby, która dostarczyła węgiel. Okoliczność ta wykazana została poprzez dowody zgłoszone przez pozwaną. W szczególności wynika z zeznań świadka G. P. (2) - matki pozwanej. Potwierdziła ona, iż wręczyła przy dostawie kierowcy przewoźcemu węgiel całą należność. Zeznała, iż dostawa została zrealizowana na zamówienie córki, która w tym czasie przebywała za granicą w celach zarobkowych. Wskazała, iż od córki wiedziała o ustalonym sposobie płatności za pobraniem. Podkreśliła, że w tym celu pozwana przekazała jej – poprzez wspólne konto prowadzone dla pozwanej i jej córki - kwotę ponad 800 zł. z przeznaczeniem na zapłatę za ten opał. Pod nieobecność córki zajmowała się wnuczką, a taki sposób przekazywania pieniędzy między nią i córką zapewniał szybki przepływ środków. Świadek podkreśliła, iż otrzymała od osoby realizującej dostawę jako potwierdzenie zapłaty fakturę - drugi podpisany przez nią egzemplarz oddała kierowcy. Z zeznaniami świadka koreluje przeprowadzony w sprawie dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanej. Pozwana opisała sposób uzgodnienia warunków sprzedaży, w tym dostawy i płatności. Wskazała, iż zaproponowano jej jako realizację zapłaty albo przelanie pieniędzy na konto powoda przed zrealizowaniem dostawy, albo zapłatę do rąk przewoźnika przy dostawie. Pozwana podkreśliła, iż po raz pierwszy zamawiała opał w taki sposób i obawiała się uiścić zapłatę przed dostawą. Dlatego wybrała drugą

formę płatności i w tym celu przekazała pieniądze matce przelewem na konto córki, którą po jej nieobecności G. P. (1) się opiekowała. Po dostarczeniu węgla matka zapewniła ją, że zapłaciła za towar zgodnie z ustaleniami – do rąk kierowcy. Pozwana podkreśliła, iż powód początkowo nie kwestionował dokonanej przez nią zapłaty, dopiero po kilku miesiącach zaczął domagać się zapłaty.

Stanowisko świadka i pozwanej znajduje potwierdzenie w złożonym przez pozwaną wydruku poświadczenia realizacji operacji bankowej, który potwierdza zadysponowanie przez pozwaną przekazania środków w wysokości 850 zł na konto K. C. i ich zaksięgowania w dniu 12 grudnia 2016 roku na koncie córki pozwanej.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka G. P. (1) oraz uznał za wiarygodne zeznania pozwanej w charakterze strony, albowiem stanowiska świadka i pozwanej są wzajemnie spójne, skorelowane i znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Przede wszystkim wskazać należy, iż taki sposób zapłaty poświadczony został w treści faktury wstawionej przez powoda i wręczonej odbiorcy przy wydawaniu towaru. Wystawioną fakturę uznać należy jako formę pokwitowania w rozumieniu art. 462 k.c., albowiem z jej treści wynika, iż w chwili dostawy nastąpiło pobranie zapłaty – zgodnie z treścią faktury dostawę połączono z zapłatą za przekazany towar (porównaj co do oceny faktury jako formy pokwitowania wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 16 maja 2013 roku IACa 1463/12). Natomiast zgodnie z przepisem art. 464 k.c. świadczenie do rąk osoby, która okazuje pokwitowanie wystawione przez wierzyciela, zwalania dłużnika, chyba że było zastrzeżone, iż świadczenie ma nastąpić do rąk wierzyciela, albo chyba że dłużnik działał w złej wierze.

W niniejszej sprawie pozwana wykazała – w oparciu o treść faktury oraz zaoficerowany przez nią materiał dowodowy, iż spełniła świadczenie za towar nabyty od powoda.

Zwarzywszy na stanowisko powoda, iż treść faktury nie odzwierciedla faktycznie ustalonego między stronami sposobu zapłaty oraz, iż mimo jej treści pozwana nie zrealizowała zapłaty za zakupiony towar do rąk dostawcy, wykazania tych okoliczności zgodnie z zasadą wynikającą z art. 6 k.c. należało w niniejszym procesie do powoda. Tymczasem powód na wywodzone okoliczności nie zaoficerował żadnych środków dowodowych, poza korespondencją e-mailową prowadzoną z przewoźnikiem realizującym przewóz towaru na zlecenie powoda. Złożona korespondencja nie stanowi jednak wystarczającego dowodu dotyczącego nie wywiązania się przez pozwaną z obowiązku zapłaty. Potwierdza jedynie, iż powód prowadził w marcu 2017 roku – a więc blisko trzy miesiące po zrealizowaniu dostawy – korespondencję z przewoźnikiem dotyczącą pobrania przez przewoźnika od pozwanej zapłaty za towar i wyrażania przez przewoźnika stanowiska, iż pozwana za towar nie zapłaciła. W tym miejscu zauważyć również należy, iż wywodzony przez powoda jako ustalony przez strony sposób płatności – zapłata na rachunek bankowy powoda po dostarczeniu towaru - nie jest nawet przewidziany w regulaminie publikowanym przez powoda (porównaj regulamin k. 55 - 56).

W tej sytuacji powództwo należało oddalić.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., przyjmując jako koszty niezbędne do celowej obrony pozwanej kwotę 17 złotych tytułem opłaty kancelaryjnej za pełnomocnictwo oraz wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego w wysokości 270,00 zł – zgodnie z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 z późn. zmian.)